

§ 7. Minister Finansów może:

- 1) zwalniać od podatku scalonego inne obroty niż wymienione w § 3,
- 2) ustalać w gospodarczo uzasadnionych wypadkach wysokość podatku w sposób odmienny od określonego w § 5,
- 3) ustalać płatność podatku scalonego w sposób odmienny od określonego w § 8.

§ 8. 1. Podatek scalony (§ 5) płatny jest po upływie każdego półrocza: do dnia 10 września — na podstawie sprawozdania finansowego sporządzonego na dzień 30 czerwca oraz do dnia 31 marca roku następnego po upływie roku podatkowego — na podstawie sprawozdania finansowego sporządzonego na dzień 31 grudnia. Ostateczne obliczenie podatku scalonego na rok podatkowy następuje na podstawie zatwierdzonego sprawozdania finansowego sporządzonego na dzień 31 grudnia w terminie dwóch tygodni od dnia zatwierdzenia sprawozdania finansowego, z tym jednak że ostateczne obliczenie podatku scalonego powinno nastąpić do dnia 30 czerwca roku następnego po upływie roku podatkowego.

2. Właściwy do ustalania i poboru podatku scalonego przypadające od:

- 1) jednostek organizacyjnych nadzorowanych przez powiatowy związek kółek rolniczych jest naczelnik gminy (miasta i gminy), na której terenie znajduje się siedziba tych jednostek, a od jednostek organizacyjnych, których siedziba znajduje się w mieście nie stanowiącym powiatu — naczelnik miasta,
- 2) pozostałych jednostek organizacyjnych jest naczelnik powiatu, naczelnik (prezydent) miasta stanowiącego powiat lub naczelnik dzielnicy w mieście wyłączonym z województwa, na których terenie znajduje się siedziba tych jednostek; przepis ten dotyczy również jednostek wymienionych w pkt 1, których siedziba znajduje

się poza terenem gminy (miasta i gminy) bądź miasta nie stanowiącego powiatu.

3. Jeżeli jednostki organizacyjne osiągnęły w danym półroczu obroty podlegające opodatkowaniu, obowiązane są w terminach płatności składać organom określonym w ust. 2 deklaracje według wzoru ustalonego przez Ministra Finansów.

§ 9. Do wojewódzkich spółdzielni budownictwa wiejskiego, spółdzielczych ośrodków rolnych i spółdzielni kółek rolniczych, zrzeszonych w Centralnym Związku Kółek Rolniczych, nie mają zastosowania przepisy uchwały:

- 1) nr 257 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 35, poz. 244),
- 2) nr 182 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie podatku dochodowego od spółdzielczości (Monitor Polski z 1970 r. Nr 40, poz. 299, z 1972 r. Nr 10, poz. 70 i Nr 50, poz. 265).

§ 10. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 27 Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1969 r. w sprawie opodatkowania obrotów i dochodów z działalności gospodarczej kółek rolniczych i innych jednostek zrzeszonych w Centralnym Związku Kółek Rolniczych (Monitor Polski Nr 3, poz. 24),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 1969 r. w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych od przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego i spółdzielni wykonujących roboty budowlane (Monitor Polski z 1969 r. Nr 17, poz. 143 i z 1972 r. Nr 4, poz. 19).

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie począwszy od roku podatkowego 1975.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

35

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 15 lutego 1975 r.

w sprawie trybu uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji w zakresie wymagań sanitarnohigienicznych.

Na podstawie § 23 uchwały nr 75 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 23, poz. 133) oraz w związku z art. 3 pkt 1 i 4 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji, przed złożeniem organowi właściwemu do wydania w tej sprawie decyzji, wymaga uzgodnienia z właściwym państwowym inspektorem sanitarnym w zakresie higieniczno-sanitarnym z uwzględnieniem zagadnień związanych z ochroną zdrowia człowieka.

2. W toku rozpatrywania wniosku lokalizacyjnego inwestycji państwowy inspektor sanitarny może żądać uzupełnienia dostarczonych materiałów w razie istotnego ich znaczenia dla zdrowia człowieka. Państwowy inspektor sanitarny wyrażając zgodę na proponowaną lokalizację określa warunki, które powinny być uwzględnione w założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji.

§ 2. 1. Uzgodnienie, o którym mowa w § 1, jest pod-

stawą do uzgodnienia założeń techniczno-ekonomicznych danej inwestycji w zakresie sanitarnohigienicznym.

2. Uzgodnienie założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji polega na uzyskaniu pozytywnej opinii:

- 1) właściwego państwowego inspektora sanitarnego w zakresie:
  - a) oceny wpływu projektowanej inwestycji na zanieczyszczenie powietrza atmosferycznego oraz uciążliwości dla otoczenia powodowanej hałasem,
  - b) rozwiązania zagadnień gospodarki wodno-ściekowej (ujęcia wody wraz z technologią uzdatniania, sposobu odprowadzania i oczyszczania ścieków) dla obiektów projektowanych na terenach nie uzbrojonych w sieć komunalną, z wyjątkiem lokalnych urządzeń do gromadzenia ścieków, osadników gnilnych z drenażem oraz urządzeń do mechanicznego oraz chemicznego oczyszczania ścieków na terenach uzbrojonych,
  - c) zagadnień związanych z ochroną przed promieniowaniem jonizującym i nie jonizującym,

- d) komunalnych wysypisk i spalarni śmieci oraz wysypisk odpadów przemysłowych w zakresie technologii,
- 2) rzeczoznawcy do spraw sanitarnohigienicznych jednostki organizacyjnej opracowującej założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji, zwanej dalej „jednostką projektowania” — w pozostałym zakresie, wydanej zgodnie z upoważnieniem udzielonym temu rzeczoznawcy przez Głównego Inspektora Sanitarnego.
3. Jeżeli jednostka projektowania nie zatrudnia rzeczoznawcy, uzgodnienie założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji należy do kompetencji państwowego inspektora sanitarnego.
4. Tryb i zakres opiniowania dokumentacji projektowej przez rzeczoznawców do spraw sanitarnohigienicznych określa odrębne przepisy.

§ 3. Do założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji przekazywanych rzeczoznawcy w celu zaopiniowania powinien być dołączony dokument stwierdzający uzgodnienie lokalizacji lub planów miejscowego zagospodarowania przestrzennego z właściwym państwowym inspektorem sanitarnym.

§ 4. 1. Państwowy inspektor sanitarny stopnia wojewódzkiego właściwy ze względu na siedzibę jednostki projektowania, w której działa rzeczoznawca, sprawuje nadzór nad jego pracą oraz udziela wyjaśnień i konsultacji w sprawach dotyczących opiniowanej przez niego dokumentacji.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- 1) prowadzenie ewidencji rzeczoznawców,
- 2) prowadzenie okresowych (raz na kwartał) kontroli ich pracy oraz rocznych ocen poziomu pracy,
- 3) ocenę prawidłowości wydawanych opinii.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia powtarzających się lub bardzo istotnych uchybień, a w szczególności działania niezgodnego z kompetencjami, nieprzestrzegania obowiązujących przy opiniowaniu przepisów i wymagań sanitarnohigienicznych, państwowy inspektor sanitarny właściwy w myśl § 4 ust. 1 składa Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu wniosek o cofnięcie rzeczoznawcy upoważnienia.

2. Decyzję o cofnięciu rzeczoznawcy upoważnienia podejmuje Główny Inspektor Sanitarny.

§ 6. 1. Państwowy inspektor sanitarny wydaje opinię, o której mowa w § 2 ust. 2, w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania dokumentacji projektowej niezbędnej do wydania opinii.

2. W razie przedstawienia do uzgodnienia dokumentacji projektowej w zakresie nie wystarczającym do wydania opinii, państwowy inspektor sanitarny w terminie 10 dni wzywa jednostkę projektowania do uzupełnienia brakujących danych. Jeżeli jednostka projektowania nie nadesła w ciągu 10 dni brakujących danych, państwowy inspektor sanitarny zwraca otrzymaną dokumentację.

3. Państwowy inspektor sanitarny przekazuje opinię jednostce projektowania, a w razie dokonywania uzgodnień założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji przez

właściwy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego przedstawia opinię na konferencji uzgadniającej.

§ 7. 1. Jeżeli jednostka projektowania nie zgadza się z wydaną opinią, może zwrócić się o opinię do państwowego inspektora sanitarnego bezpośrednio wyższego stopnia za pośrednictwem państwowego inspektora sanitarnego uzgadniającego dokumentację.

2. W razie rozbieżności stanowisk co do warunków podanych w opinii państwowego inspektora sanitarnego na konferencji uzgadniającej, o której mowa w § 6 ust. 3, lub w trakcie dalszych uzgodnień prowadzonych przez upoważnionego przedstawiciela organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego w obecności zainteresowanych stron — w sprawie spornej należy uzyskać decyzję Głównego Inspektora Sanitarnego.

§ 8. Nie podlegają uzgadnianiu założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji w częściach: instalacji technologicznych, chłodniczej, elektrycznej, gazowej, konstrukcji oraz w całości założenia techniczno-ekonomiczne nowo budowanych obiektów wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik do zarządzenia. Uzgadnianie lokalizacji tych obiektów oraz rozwiązań projektowych zaopatrzenia w wodę i odprowadzania nieczystości należy do kompetencji terenowo właściwych państwowych inspektorów sanitarnych.

§ 9. W stosunku do inwestycji modernizacyjnych i rozbudowy, w których nie można zrealizować w pełni wymagań sanitarnohigienicznych ustanowionych dla nowo budowanych obiektów, państwowy inspektor sanitarny lub rzeczoznawca do spraw sanitarnohigienicznych może zaopiniować pozytywnie dokumentację projektową jeżeli: realizacja inwestycji poprawi istniejące warunki higieniczno-sanitarne. W razie wątpliwości rzeczoznawca występuje z wnioskiem do państwowego inspektora sanitarnego o wydanie opinii.

§ 10. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio przy uzgadnianiu dokumentacji uproszczonych (jednostadkowych) oraz dokumentacji pochodzących z importu.

2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się przy uzgadnianiu dokumentacji typowej.

§ 11. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 13 lutego 1969 r. w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie wymagań sanitarnohigienicznych (Monitor Polski Nr 8, poz. 77).
- 2) w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 30 maja 1967 r. w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymagań sanitarnohigienicznych (Monitor Polski Nr 37, poz. 178).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1975 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Śliwiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1975 r. (poz. 35).

WYKAZ

inwestycji (obiektów budowlanych), których założenia techniczno-ekonomiczne nie podlegają uzgadnianiu w zakresie sanitarnohigienicznym.

1. Obiekty gospodarki rolnej:
  - 1) budynki dla zdrowych zwierząt oraz drobiu — z wyjątkiem obór dla krów mlecznych,
  - 2) budynki składowe: magazyny i stodoły z wyjątkiem magazynów środków chemicznych ochrony roślin, urządzeń służących do chemizacji, nawozów sztucznych

oraz budynków, w których przewiduje się procesy technologiczne, jak oczyszczanie, suszenie, zaprawianie, fumigowanie itp.

2. Budynki magazynowe, z wyjątkiem tych, w których przewiduje się procesy technologiczne, stałą pracą ludzi, oraz budynków przeznaczonych do przechowywania:

- 1) artykułów spożywczych, farmaceutycznych i sterylnych,
- 2) materiałów trujących, żrących i cuchnących, chemicznych środków ochrony roślin, nawozów sztucznych,
- 3) skór i surowców wtórnych.

3. Zakłady usług nieuciążliwych o zatrudnieniu do 10 osób — w budynkach wolno stojących oraz zakłady mieszczące się w budynkach o innym przeznaczeniu, a mianowicie:

- 1) zakłady krawiectwa ciężkiego, lekkiego, bielizniarskie i dziewiarskie, szewskie, rymarskie i skórzano-galanteryjne, repasacji i cerowania,
- 2) zakłady optyczne, grawerskie, jubilerskie i zegarmistrzowskie oraz naprawy zabawek.

4. Obiekty handlu detalicznego o zatrudnieniu do 10 osób, z wyjątkiem:

- 1) sklepów i kiosków wszystkich branż spożywczych oraz sklepów i kiosków z artykułami chemicznymi,
- 2) aptek i punktów aptecznych.

5. Obiekty mieszkalne:

- 1) budynki wielorodzinne o pełnym standardzie wyposażenia, z wyjątkiem zakładów o innym przeznaczeniu mieszczących się w tych budynkach, jak np. zakładów żywienia zbiorowego, punktów opieki nad dzieckiem itp.,
- 2) domy jednorodzinne, z wyjątkiem budynków zespolonych mieszkalno-inwentarskich.

6. Obiekty różne:

- 1) budynki wagowni,
- 2) wiaty (z wyjątkiem przeznaczonych do przechowywania urządzeń chemizacyjnych) i altany,
- 3) transformatorownie i rozdzielnie elektryczne,
- 4) wolno stojące garaże bez kanałów rewizyjnych i warsztatów do 6 stanowisk,
- 5) hangary sprzętu sportowego bez warsztatów,
- 6) domki campingowe,
- 7) automatyczne przepompownie ścieków,
- 8) rozdzielnie tlenu.

36

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 10 lutego 1975 r.

w sprawie uznawania pasiek za zarodowe i reprodukcyjne.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 1960 r. Nr 54, poz. 310 i z 1963 r. Nr 22, poz. 113) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pasieki, w których produkowany jest materiał hodowlany lub użytkowy pszczół ras pszczoła miejscowa (*Apis mellifica*), szara górska kaukaska (*Apis mellifica caucasica*) lub kraińska (*Apis mellifica carnica*), mogą być uznane za zarodowe lub reprodukcyjne.

2. Pasieki zarodowe i reprodukcyjne mogą produkować matki pszczoły czystorasowe i mieszańce międzyrasowe, stosując w celu rozrodu zarówno naturalne, jak też sztuczne unasięnienie.

3. Uznanie pasieki za zarodową lub reprodukcyjną następuje na wniosek jej posiadacza.

§ 2. 1. Zadaniem pasiek zarodowych jest doskonałe pogłowia pszczół i produkowanie materiału hodowlanego do dalszej reprodukcji.

2. Zadaniem pasiek reprodukcyjnych jest produkcja matek pszczelich użytkowych.

§ 3. Materiał hodowlany pszczół, który ma stanowić podstawę do produkcji matek przeznaczonych dla pasiek zarodowych, jak również materiał hodowlany wyprodukowany w pasiekach zarodowych w celu reprodukcji, podlega zakwalifikowaniu pod względem genetyczno-biologicznym.

§ 4. Pasiekę uznaje się za zarodową lub reprodukcyjną, jeżeli spełnia wymagania określone w § 3 oraz jeżeli przy jej prowadzeniu zachowane są następujące podstawowe warunki:

- 1) istnieje bieżąca dokumentacja pasieczna i hodowlana,
- 2) zachowuje się odpowiednie warunki higieniczno-weterynaryjne hodowli, pasieka zaś jest wolna od zaraźliwych chorób pszczół,
- 3) stosuje się niezbędny sprzęt pasieczny i hodowlany,
- 4) prowadzi się ewidencję wagową pożytków pszczelich,
- 5) pasieka obejmuje odpowiednią liczbę rodzin pszczelich, wynoszącą nie mniej niż:

a) dla pasiek zarodowych	— 60 rodzin,
b) dla pasiek reprodukcyjnych	— 20 rodzin.

§ 5. 1. Decyzję o uznaniu pasieki za zarodową lub reprodukcyjną wydaje wojewoda (prezydent miasta wyłączonego z województwa).

2. Wydatki związane z uznawaniem pasiek pokrywane są z budżetu rady narodowej stopnia wojewódzkiego.

§ 6. 1. Pasieki uznane za zarodowe wpisuje się do krajowego rejestru pasiek zarodowych. Rejestr ten prowadzi Ministerstwo Rolnictwa.

2. Pasieki uznane za reprodukcyjne wpisuje się do wojewódzkiego rejestru pasiek reprodukcyjnych. Rejestry te prowadzą urzędy wojewódzkie (urzędy miast wyłączonych z województw).

§ 7. Wykaz pasiek uznanych za zarodowe i reprodukcyjne oraz pasiek, którym cofnięto uznanie, ogłasza się corocznie w dziennikach urzędowych wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1975 r.

Minister Rolnictwa: *K. Barcikowski*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.